

Carl May:

Zaklad v Srebrnem jezeru.

(Dalje.)

Ves čas med pogovorom je cornel molčal, ko pa videl, da gre za res, je kriknil:

»Kaj vam na misel hodi, ljudje —! Ali je krščan-ko, kar počenjate z menoj —? Kaj sem vam storil, la me rislite mučiti?«

»Kaj si storil, o tem bomo govorili pozneje!« je povedal Blenter ledeno mrzlo.

»In kaj imamo mi tebi očitati, ti bomo kar sedaj pokazali« je pridjal Old Firehand. »In v ta namen bomo najprvo izpraznili žepel!«

Mignil je Drollu, preiskal ga je in našel med drugimi rečmi tudi njegovo listnico in v njej devet tisoč dolarjev.

»Glej glej —!« se je smejal Old Firehand. »Inženjerjevi dolarji —! Nisi še delil s sodrugi —. Videti je, da ti menda bolj zaupajo ko na primer mi —.

Tat si in najbrž še marsikaj druga tudi! In zato si ne zaslužiš usmiljenja!«

Obrnil se je k Velikemu medvedu.

»Stori z njim, kar hočeš!«

Cornel je kriknil, Indijanec pa se ni zmenil za njegovo kričanje, hladno je opravnil in vrgel uhlje v reko.

»Takó —!« je dejal in vstal. »Tonkawa se je maščeval in pojde svojo pot.«

»Nocoj še —?« se je čudil Old Firehand. »V taki temi —? Zakaj pa ne ostaneš pri nas?«

»Tonkawa vidi tudi ponoči in njegov čas je kratko odmerjen. Mnogo dni sva izgubila z zasledovanjem, dan in noč bova jezdila, da prideva čimprej domov.«

Podal je Old Firehandu roko.

»Veliki medved je prijatelj belih ljudi! Naj jim dá Veliki duh dovolj smodnika in mnogo mesa, ker so bili prijazni z njim! Howgh!«

Obesil si je puško na ramo in odšel, sin pa za njim. Izginila sta v temnem gozdu.

»Peš gresta?« se je čudil Droll.

»Gotovo imata kje konje.«

»Da, pri naši koči,« je dejal Blenter. »Le ali jo bodeta našla v taki temi —?«

»Ne bojte se! Saj sta že bila pri njej. In dobro vesta, da leži ob reki.«

Kaj pa bomo počeli z našimi ujetniki? In z mrtvimi?«

»Mrtve pomečemo enostavno v reko,« je svetoval drvar. »Ujetnike pa bomo sodili po postavi prerije.«

Prej pa se moramo zavarovati, da nam pobegli trampci ne pridejo kje preblizu!«

»O, premalo jih je, ni se nam jih treba bati! Bežali so, kar so jih noge nesle!«

Sicer pa lahko postavimo straže.«

Cornel je ležal med ujetniki in cvilil od bolečin, zaenkrat se nihče ni zmenil za njega. Old Firehand je razpostavil straže ob robu jase proti gozdu, ker od rečne strani ni bilo pričakovati napada, poslal po konje in sklical jury — prerijsko sodišče. —

Države onstran Mississippija so redko naseljene in roka pravice ne sega v divjine zapada, je tam tudi brez moči. Zato si oškodovani sami poišče pravico. Če zalotijo zločinca, sestavijo jury, nekako povotno sodišče, kar na licu mesta. Taka jury ima predsednika, prisodnika, tožitelj mora nastopiti osebno. Tudi obsodba se mora izvršiti kar na licu mesta. Ta nepisana pravica naglega soda, kakor bi tako jury lahko imenovali, je dostikrat edina obramba farmerjev, lovcev, potnikov in delavcev na divjem zapadu. Zločinci se je zelo bojijo, ker je stroga, pravična, neizprosna in nagla.

Najprvo so sodili cornelove tovariše. Ujetim trampom niso mogli dokazati, da bi bil kateri komu izmed navzočih storil kaj hudega, za to, kar so nameravali, so jim zaračunali rane pa izgubo konj in

orožja ter odločili, da jih bodo za tisto noč strogo zastražili, drugo jutro pa izpustili. Rane so si smeli samo obvezati.

Nato so sodili cornela. Položili so ga k ognju. In ko mu je ogenj posvetil v obraz, je šinil pokonci mladi Fred, planil k njemu, ga gledal, kot da ga misli prebosti z očmi, in poklical Drolla.

»On je —!« je kazal. »On, morilec —! Spoznal sem ga —! Končno ga imava —!«

Droll je prihitel.

»Se ne motiš? Saj ne more biti —! Nil!«

»On je! Prav gotovo je!« je trdil Fred. »Tudi sam naju pozna —. Le poglej, s kako smrtno grozo naju gledal! Strah ga je —! Dobro ve, v čigavih rokah je in da je izgubljen!«

»Da je on, bi ga bil že na ladji spoznal!«

»Na ladji ga nisem videl, vsaj dobro ne.«

»Hm —!« je gledal Droll. »Popisal si mi morilca —. Črnolas da je, si pravil —. In kodrast človek —. Tale pa je rdeč in ima kratke, toge lase —! Ne bo on!«

Fred ni odgovoril. Majal je z glavo, se prijemal za čelo, stopal okoli in dejal z negotovim glasom:

»Tisto je seveda res —. Obraz, tisti je njegov —! Lasje pa niso —!«

»Zmotil si se, Fred! Ljudje so si podobni, črni lasje pa nikdar ne pordečijo.«

Tudi drugi so stopili bliže. Stari Blenter je tehtno pridjal:

»Lasje sami sicer ne pordečijo, lahko pa si kdo lase gladko ostrize in si nadene lasuljo!«

»Hm —!« je dejal Droll. »Ali je morebiti —.«

»Seveda! Mene njegovi rdeči lasje niso premotili! Morilec moje žene in mojih sinov je bil črnolas in kodrast, tale človek ima sicer rdeče lase, spoznal pa sem ga po obrazu. On je tisti, ki je do smrti pretepel moje ljudi —! In da bi ga ne spoznal, si je nadel lasuljo, rdečo lasuljo!«

Droll je odkimaval.

»Ni mogoče! Ali niste videli, da ga je prejle Indijanec vlekla za lase, ko mu je odrezal uhlje —? Da ima lasuljo, bi mu bila obvisela v rokah!«

»Pshaw —! Lasulja je dobro narejena in dobro pritrjena! Koj vam dokazem, da je res takó!«

Cornel je bil ves krvav po obrazu in rane so ga gotovo skelele, pa ni se več zmenil za nje. Prej je stokal in cvilil in kremžil obraz, med pogovorom pa je utihnil, boleštni izraz se je umaknil porogljivosti in samozavesti. Blenter je pristopil, ga zravnaval in zgrabil za lase, da bi mu strgal lasuljo, kakor je mislil.

Pa ni se dala strgati, lasje so se trdno držali lobanje.

Ves zavzet in osupel ga je gledal drvar.

»Hm —! Lopov ima res lase na glavi —!«

Vsi bi se mu bili najrajši smejali, da ni bil položaj resen.

Cornel pa se je prezirljivo režal.

»No, kje je lasulja —? Dolžite me najrazličnejših zločinov, ker sem slučajno podoben nekomu drugemu —. Dokazov pa nimate!«

Blenter je gledal cornela pa spet Old Firehanda in dejal:

»Povejte, sir, kako sodite o zadevi? Tisti, ki ga iščem, je bil res črnolas in kodrast, tale pa ima toge, rdeče lase —. In vkljub temu bi tisočkrat prisegel, da je on! Njegov obraz je! Oči me ne varajo! Predobro sem si zapomnil obraz človeka, ki mi je pretepel ženo in sinova!«

»Mogoče pa je, da se le motite!« je kimal Old Firehand. »Cornel bo samo podoben tistemu —.«

Blenter je dvomljivo pogledoval po njem.

»Hm —! Mogoče —! Ampak, da bi me varale moje stare oči —?!«

»Odpri jih bolj na široko!« se je rogal cornel, ki mu je zrastel pogum. »Vrag me naj vzame, če vem kaj o ženski in dveh fantih, ki bi ju bil umoril, ali kakor praviš, do smrti pretepell!«

(Dalje sledi.)

Gročen dediš prehitro umrl.

Leta 1909 je umrl neoženjen v Čikagi Irec Hilarij Rorka. S špekulacijami s posestvi si je pridobil nad 15 milijonov dolarjev. Veršlec njegove zadnje volje je poskušal in se trudil skoro 20 let, da bi našel postavnega dediča za lepe milijone. Leta 1928 so prepeljali v bolnico irska prestolnice v Dublin na pol izstradanega cestnega barantača. Pisal se je Jakob Rorka. Ko je čula usmiljena sestra njegovo ime, se je spomnila na čikaškega milijonarja istega imena, o katerem ji je pripovedovala neka druga sestra, ki je bila doma v Čikagi. Ne dolgo za tem so ugotovili, da je ta onemogli siromak edini milijonarjev brat. Ugotovitev postavnega dediča je bila prepozna, ker je revež umrl, predno so mu izročili po bratu podedovane milijone.

Sodnik mu je pripomogel do dedščine.

Pred dvema letoma so zaprli v Varšavi dva mlada Poljaka, ker sta metala v avtomate ponarejene novce. Eden od sodnikov se je pri pogledu na enega obtoženca spomnil, da je že videl njegov obraz na sliki iz sicer v neki zapuščenosti iskali dediča, ki bi naj podedoval 40 tisoč zlotov. Dober sodnikov spomin je pripomogel potepuhu do te znatne svote.

V najstarejših časih

so računali Grki leto po pravih mesecih. Od teh je odpadlo na eno leto 12 mesecev, 6 mesecev je šlo 30 dni, 6 pa 29. Od časa do časa so vrinili po en mesec več, da so prikrojili leto solncu.

Angleški atlet Chalard

je tako utrdil mišice na svojem vratu, da mu lahko drugi orjaški zviže okrog vratu žolozni drog.